

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tuba Tragica, Seu Historiæ Horroris Plenæ Dominicis Per
Annum Concionatorio ritu aptatæ, Quibus ad oculum
ostenditur, quàm acribus pœnis flagitia proscindat
scelerum Ultor Deus**

Selhamer, Christoph

Norinbergæ, Anno Gratiaë M.DC.XCIX.

Concio XXXII. Dom. VII. post Pent. A styge insaccatus Doctor.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52721](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52721)

CONCIO XXXII.
DOMINICA VII. POST
PENT.

Attendite vobis à falsis Prophetis, qui veniunt ad vos in vestimentis ovium, intus autem sunt lupi rapaces. Matth. 7.

A styge infaccatus Doctor.

Am falsus Propheta non datur, quàm dæmon sit, & hæretici dæmonis discipuli, quocunque nomine salutentur Opt. AA. de diabolo Veritas inquit (1) Divina: *in veritate non stetit, & non est veritas in eo.* Protrita veritatis specimen dedit jam in paradiso, tibi suò illò mendaciis hirsutò præfagiò, *nequaquam (2) mortemini* cum proto-parentibus nostris totum genus humanum perdidit, destruxit. Adjecit alterum primo simillimum, seu quod idem mendacissimum oraculum: *eritis sicut Dii, scientes bonum & malum.* Hujus farinae vaticiniis hanc etiamnum in horam pœnè innumeros seducit. Nulla, quæso, fidei huic mille mendaciorum fabro, etiam vera enunciandi deferatur; ita nos paternè monet (3) Euthymius his verbis: *ne demonibus unquam credamus etiam vera dicentibus; cum enim ament mendacium, & nobis sint infensissimi, nunquam vera loquuntur, nisi ad fallendum veritate quasi escã utantur.* Ut Steng. (4) perhibet, prostabat olim Norinbergæ pluribus annis mirabile quoddam speculum ex crystallo fabricatum, *vasidicum* vulgò dictum; quoties enim de re abstrusa, dubia & incerta reddi vellent certiores, castum puerum jubebant speculum introspicere, inde ab ipso percontabantur, quid intus spectaret? sic de visis puero apparentibus cuncta exactè speculum repræsentabat, quæcunque requirerentur. Duravit hæc

Pp 3

vati

(1) Jo. 8.

(2) Gen. 3.

A.
Falsissimus
propheta
dæmon est
(3) Euthym.
in Marc. 16

(4) Steng.
de fortit.

B.
 Ei nec vera
 dicent
 creden-
 dum.

C.
 Vera nun-
 tiat ut
 fallat. Pro-
 batur ex
 speculo
 Norin-
 bergensi.

vaticinandi protervia multis annis, & nemo fuit, qui testatum redderet, se ulla unquam in re deceptum esse; sic vera semper de præteritis enuntiando, grandem sibi veritatis famam conciliavit. Multum boni præstitit hoc speculum, quotquot enim antehac opibus alienis piceas manus injecerant; quotquot furtivas carnis impetuosa delicias avidè sectabantur, vel mœchi vel adulteri lenones, his à flagitiis seriò abstinebant; timebant nempe, ne furta clandestina, seu stupra, & adulteria hoc speculo proderentur. Diu tenuit hæc fallacia, nunquam in ipso crimine falsi deprehensa. Sic fidem firmavit, ut tantò fidentiùs ora tandem grandi mendacio illineret, cum enormi pluvium damno & dispendio salutis. Erat par conjugum Norinbergæ, quæ amica pace & mutua charitate perpetim gaudebant Deo ac superis dilecti conjuges; huic nobili conjugio jam multo tempore graves struxit insidias orcus, ut vel æmulationis terretim grassantes spiritus excitaret, vel illos inter dissidia pareret. Placuit stygi occasio, cum uxor ejus gravem ferret maturo pondere ventrem; hinc animos injecit marito, ut rescire cuperet, masculum an puellam uterò gestaret uxor gravida. Crovit in horas desiderium, ita quidem, ut qui hucusque grandibus diris stygium hoc speculum onerasset, jam ultrò hæc ex vitro pasci ambiret curiositatem suam; adit proin solus cum puero innocente vaticum prophetam, jubet masculum introspicere, qui ocius renuntiat, se bellum puellam creispatis comis rubentem & ridentem eminus intueri, sed ponè statem rubiberbium civem matri ac puero colludentem. Hæc cum etiam maritus spectasset, & vicinum ex facie nôsset, oculus in pejus mutari maritus, animò coquere consilia in miserum eadem eruptura: quid inquiebat ad spectacula spectator, scelus meus iste vicinus ad meam? itane thori fidem uxor difregit, & amorès mihi juratos in viciniam transtulit? non abludit à Patre puer, ruber ore patrisat; à me certè nulla hausit lineamenta. Gracchum me faciat cornutum rubiberbium adulter? non patitur ego tam immani flagitio thorum incestari. Ulciscar scelus proteram excindam cum prole parentem. Dixit hæc & motus ardentibus furiis plus ultra per stygem accensus, quæ data porta ruit, & vicinum suum labis purum ac vitæ integerrimum civem

civem retrò aggressus adactò in tergum pugione sub ipsam
 ædium portam maectat necat; inde pari furore percitus adhuc
 fumante gladio domi suæ etiam uxorem transverberat, ac
 fœtum uterò extractum in cloacam projicit, ipse verò tot malis
 in rabiem actus, & nunquam ultrà sibi redditus, animam
 vomit miserè tumultuantem. En finem toties dicta veritate
 quasitum, quadruplex scilicet funus. Sic suos ludit stygius
 veterator. Vidit hæc præter alios innumeros vir magni
 nominis & antiqui candoris Spenglerus nomine, & doluit, tot
 animas per acheronticum ludionem fascinari, & in orcum de-
 volvi! justò itaque zelò inflammatus etiam speculum accessit,
 quasi delphicum hoc oraculum in rebus dubiis consulturus at,
 unâ malleò fortiter impacto totam speculi figuram comminuit,
 frendente orco, sed vanâ sine viribus irâ in malleatorem tentata,
 partes verò contusas una cum seriò involucro in latrinam ab-
 jecit. Sic totum orci vaticinium dissipavit, postquam duplex
 connubium evertit. O utinam hoc factum plures alii æmula-
 rentur, & quævis orci oracula ita cordatè profligarent, & plures
 certè animæ libertate filiorum Dei gauderent, quæ pessimè his
 prælagiis seductæ, orco cedunt victimæ.

Attendite à falsis prophetis, & vel maximè à fallacissimo
 Satana, qui per veritatem sæpiùs obtrufam, mera mendacia
 venit, eamque tragico tandem fine coronat. Lanam undi-
 que candidam stygius impostor foris ostentat, intus crudelem
 lupum ovium prædonem repræsentat. Notent hæc probè,
 qui subinde per annum sortes jactant Satanicas, ut resciant,
 quò matrimoniò sint copulandi, quò gentium sint moturi,
 & quid ipsi unò verbò futurum sit sequentibus horis cum tamen
 de futuris contingentibus tam parùm determinatam possint
 veritatem orcini alâstrosque expromere, quàm recubans sub
 fornice fœlis. Attingatur etiam per orcum veritas, id tamen
 nunquam accidet præsciente, sed temerario conjectante dia-
 bolo. Permittit nonnunquam hæc & alia etiam Deus, fortien-
 tibus ad pœnam, aliis omnibus ad cautelam. Sic ille dicitur
 variis schedulis varia mortis genera inscripsisse, ut resciret,
 quâ ipse foret morte periturus, in lecto, an in campo fune an en-
 se? misit inde manum in peram schedis oppletam, & semper
 funem

D.
 Sortitio
 prava
 summè
 periculosa
 est.

funem protraxit. Credidit oraculo toties firmato sodes, & cum infamiam patibuli gravissimè horreret, fatum insolens præoccupavit, & se ultrò domi suæ suspendit, ne scilicet id muneris exequi carnifex cogeretur. Huc suis cum oraculis toties per vim obtrusis acheronticus lavernio respexit, persuasus, si eum suimetipsius carnificem fore truculentum, si toties funem produxerit; neque eum sua spes aut præsumptio fefellit. Justo

(5) Tert.

l. de Car.

Christ. c. 9.

(5) mendax homo suis mendacibus assertis id unum lucratur, ut nec vera dicenti credatur. *Dic quem fructum eum sanè, ut nec vera dicentibus credatur ultrà.* Ut quid eras mendacissimæ stygi tam propera fides defertur? quid stultus fuerit? quid amentius dixeris quàm hosti credere? quid vesanus quàm ei fidem adhibere, qui *numquam stetit in veritate*, et

(6) Jo. 8.

(6) Aquilâ, imò, qui etiam cum vera loquitur, splendide meritur; eum enim in finem toties vera loquitur, ut incautos & nimium credulos faciliori negotio supplantet, & tanto evidenti

E.

Mendaci

etiam vera

loquenti,

non credi-

tur, cur

dæmoni

fides

habetur,

tius veris falsa substituat. Deum immortalem! si vivis & tot adhuc corpore firmis ac vegetis tot technas struat, tot mendacia occinat, quas insidias parabit infirmis & proximè morituris: quot mendaciis fato proximos lactabit, ut pœnitentiam dimittat, ut animam peccato infectam in abyssum præcipitet, ut languidam voluntatem in objecti sceleris assensum, aut in patris complacentiam detrudat, sui que juris faciat detrusam! hic labit totas vires suas, omnes astus & fallacias expromit orcus, ut vel unico pravo ac deliberato cogitatu decumbentem impetret & triumphet. O quàm gravis & periculi plena hæc lucta omnibus illis accidet, qui valido adhuc corpore in omnem vitæ tuæ prioris licentiam effusi scelera sceleribus accumulabant, spe impiorum orcum fascinati, se ultimo in articulo vivis pœnitentibus actibus totam flagitiorum iliadem expuncturos! non sine causa

(7) Eph. 4.

monuit suos Tharsensis (7) *nohne locum dare diabolo. Cur turpius ejicitur, quàm non admittitur hospes.* Semel peccati cordis receptus ægerrimè proseribitur; & quem semel peccati unguibus suis conclusit, haut facillè ultrà dimittit. Hic si aliamquam prophetam agit perennibus mendaciis hirsutum. Vix illi, qui patulas aures præbet lureoni, & suam illi voluntariam & affectu

& assensum transcribit; hoc in agone ipsos etiam castissimos innocentiae athletas, Deo suo perpetim merfos ascetas, virtute ac doctrina uberrimè instructos, artibus sacris & scientiis insignes magistros, suis sophismatis fecit perplexos suis vaticiniis, dolis & commentis in omnem pravitatis assensum proclives, quibus tandem immortui, recta in barathrum defluebant, aeternis ignibus formidandum. Firmemus hæc obiter palpabili exemplo, ut tantò fortius contra infernales technas militemus, quantò certius est, hoc in articulo etiam viros omni literatura excultos à styge victos tartaro prædam cessisse. Satius fuerit, omnes aurium poros probè contra orcum oppilasse, ne quid avernalis doli, fallacis vaticinii & mendacis commenti, imas possit pectoris fibras penetrare, & totum hominem depopulari. Nemo in dubium revocet facti veritatem; hanc præter alios plures proprio descripsit calamo consummata virtutis & doctrinae author, purpuratus Ecclesiae Pater (8) Bellarminus.

Paduæ in Academia Italiae varios inter artium Professores duo maximè Theologi eminebant. Horum doctrina ita Paduam illustravit, ut passim fama vulgaret, doctiores in Italia non reperiri; inde factum est, ut magnò numero sanctorum scientiarum candidati etiam remotis ex oris Paduam prensarent persuasos, se tantò beatius domum regressuros, si passim possint in patria testari, se horum sub magisterio in sacris fidei mysteriis profecisse. Quod olim Poëtis erat Homerus, id Paduæ fuit Italis exterisque hoc nobile par fratrum, quos tam arcta necessitudine morum ac studiorum virtutis & doctrinae fama conjunxit, ut propè diceres germanos. Hic sæpè pativideas grandem eclipsem scientiarum divitem apparatus, quia non rarò à virtutis studio studium sapientiae disjungitur. Dantur utique multà sepe numero doctrinà conspicui, sed unà summo in gradu tumidi, superbi, laxi, liberi, gastrimargi, nullius zeli, nullius conscientiae, in omnem gulam effusi, in omnem audaciam projecti, qui nectar & ambrosiam in teterrimum virus transmutent. Hæc causa fuit, cur olim S. Ignatius, Lyrao (9) teste, se palam visendum exhiberet laxo cuidam fratri, literis suis tantoperè immerso, ut nec precum ultra nec semihorariae meditationis tunc usitatae curâ tangeretur. Hunc

Q9

F.
Repellatur
maximè in
articulo
mortis

(8) Bellar.
l. 2. de art.
mor. c. 9.

G.
Hic subia-
de vini
etiam
doctissimi
à styge in-
faccantur.
Dan-
Probatur
exemplò
Paduanò.
Hilt.

(9) Lyr. in
Apoph.

ad

ad hominis religiosi officium paucis hisce voculis reduxit: *fructu mi, plus de spritu & minus de scientia*, quasi diceret, si unius jacturam ferre fixum est, fatius fore, si ea tangat doctrinam quam ut virtutem enervet & studia pietatis. His duobus Theologiæ Magistris neutrum defuit; clarebant enim apud omnes etiam procul ab Italia remotos tam pia eruditione, quam doctissima virtute, quarum utramque largo quoque calice orbi fecerant testatam. Hinc tantus eorum cultus, venerationis & authoritas excrevit, ut eorum voces vocumque syllabarum pro oraculis captarentur. Nemo illos toto vidit antequam nisi vel in templo rem inter Divinam, vel in athenæo suos inter Doctores & studiosos, vel in musæo domestico libros inter doctiores umbras, pridem vivis exemptos Authores. Nemo illos vel in mensa convivas, vel in viridario delicias habere collegas, quod passim aliis hoc ævō etiam trivialibus paedotibus maximè per Germaniam receptum, ut credant se diem hebdomadam perdidisse, nisi hunc vel illum probè ambullerint. Crapulam tamen hi duo contraxerant, quod jure mireris, per quotidianam, in seram usque noctem protelatam, sed ad Cleophræthis lampadem oleo non vino fluentem, librorum non scripturum avidi heluones, quos utinam Germaniæ gulones strent sectarentur. Ingenii & doctrinæ paritas, vitæ ac morum similitudo ambos mutuis amicitiae vinculis ita nexuit & colligavit, ut tota urbe nulli se inter essent amiciores. Diceres binos in corporibus unam animam habitare. Diceres hic Pyladem vixisse & Orestem; hic Pythiam & Damonem spirare & consistere. Nulla dulcior amicitia est, quam si doctus sibi similem doctum pariter amicum nanciscatur. Res oppidò cara sed rara est huiusmodi amicitia, verigaudii ferax unio. *O amici dixit ille nullus meus.* Nomen habent quamplurimi hoc mendaci ævo, qui vivunt amicè, sed ex operibus amicitia probetur. Amicum contempnant obsequium, & à tergo parant toxicum. *Trita frequens que via est per amici fallere vultum.* Verba byssina, facta plumbæ. *Vox quidem vox Jacobi est, Script. teste (10) sed manus Esau,* hispida, hirsuta, barbaræ, truculentæ, tuam in perniciem exporrectæ. Multi alii fortunati sunt amici, quia cum fortuna rotantur & mutantur.

H.
Ita studendum est, ut ne spiritus literis in te pescat.

Gen.
27.

*Tempore felici multos numerabis amicos,
Tempora si fuerint nubila, solus eris.*

Tollantur adipales mentæ, convivia, unguenta? *solus eris.*
Trabeâ caput orbetur? in ordinem magni nominis Pambo redigatur? *solus eris.* Sit etiam optima & omnium firmissima ævi hujus amicitia, hæc tamen non nisi ad tumulum procedit; inde ex oculis ex animo vanescit; hoc tam certum est, ut etiam in adagium Juristis receptum excresceret: *amicitia morte dissolvitur.* Quæ ergo & quàm mirabilis hæc fuerit amicitia hos inter duos Academia Doctores firmata, quam non tantùm nulla suspicio, nulla commendatio, nulla susurratio, nulla controversia, sed nec ipsa mors potuit dissipare. Rapuit tandem alterum horum ferox libitina, & mœstissimo luctu superstitis amici solitudinem opplebat; mitigavit tamen non nihil acerbos mœrores vitæ innocentis memoria æternâ gloriâ dignæ in defuncto; quem enim non benè sperare jubeat tanta precum assiduitas? tanta sacrorum frequentatio? tantus castimonix cultus? tanta salutis in ævum affecurandæ cura? tanta mortis in Domino obeundæ præparatio? deceffit sacris omnibus pientissimè munitus, sacra Exhomologesi sapius etiam suo in articulo expiatus, & tandem sacro quoque Oleo ad luctam & agonem ultimum maturè instructus. His & aliis fortibus argumentis persuasus alter, firmiter credidit, amici sui animam rectâ lineâ è lecto in cœlum avolâsse. At quàm longè alia sunt hominû judicicia, quàm iterû alia sunt Dei judicicia! de his ipse Spiritus Sanctus (11) enuntiat: *judicicia Dei abyssus*, quam nullus hominum, nullus Angelorum penetret intellectus. Centies imò millies hic loci decipimur mortales, ut jam alibi dictum est hoc annò. Quò hujus Doctoris anima corpore suo educta migraverit, ocius ex ore ipsius defuncti corpore hauriemus. Sedebat fortè divinis pro mortuo expeditis, in feram noctem ad pulpitum more suo amicus, se ad publicas theses altera die propugnandas fortiter paraturus, en subito janua musei referatur, & se amico suo præsentem sistit amicus, eo vestium cultu amictus, quò in vivis utebatur, hoc uno discrimine à vivo distinctus, quòd oculi scintillarent, & è vestibus undique velut è forno grandes flammæ prorumperent. Horruit primitus ad horridum amici aspectum, & vox faucibus hæsit; cum

I.
Amicitia
ultra mor-
tem pro-
tenfa.

(11) Pl. 35.

K.
judici Dei
longè alia
quàm
hominum.

Q 9 2

cum

cum autem amici desiderium amico succurrendi in momento cresceret, animos resumpsit his vocibus amicum funus cordis spiritu affatus: dic amicorum intime quæ facies tua? hæc tui incendia? an pœnis purgantibus post fata cruciaris? quousque tui cruciatus extendunt? quis iuvandi modus? an elemosynas an precibus, an jejuniis & peregrinationibus ardens focus extinguetur? dic, quibus mediis æviterna salus maturetur? nullis pecuniis parcam, ut te his flammis eripiam. Noctes atque dies supplicies ad sidera palmas extendam, ut animam foco subtrahat clemens Deus. Si opus, etiam pane & aqua contentus tuam salutis gratiâ vitam toto annò extraham. Ibo, si Deo placeat, Apostolorum limina Romam tuo nomine peregrinus, in Eboracum sacram Helvetiæ, Cellam Styriæ, Oettingam Bavaricam, Compostellam Hispaniæ, vel etiam Jerosolymas usque ad Domum nostri sacerrimum sepulchrum, eò quò digitum extendens, mox crastinâ profecturus. Te ego, ut nôsti, imis semper & precordiis amavi; neque mors tua hunc amorem meum extinguit sed eum potius novis flammis ex illis, quas coram video, accendit. Terminum ponat amori meo fallax mundus, transgressus limites figat huic amori meo procax mundus, transsiliam. Ergo quibus modis ac mediis tua possit salus festinari, modis omnes ac media quantocius apprehendam. His dictis, suspensus imis è præcordiis educto hæc in verba flagrantem & fumantem linguam suam resolvit umbra: Cessa pro me preces & vota effundere, jejunia & elemosynas tibi unî reserva. Nihil lacrimarum me defluet, si pro me totum etiam orbem peragraveris. Eo statu sum, ut hæc omnia unum in cumulum coacervata mihi ultra nihil penitus prodesse valeant. A Justo Judice Deo ignes damnatus sum æviternos. Effet horum atrocitas adhuc tolerabilis, si post mille annos, post millies millenos annos ignes hosce scirem extinguendos; sed actum & conclamatum est. Tu si solares ætus æstivo tempore subterfugias, cogitare poteris quid in æternis ignibus sint mille anni; hos tamen & alios iterum millenos patienter sufferrem, modò spes mea eminus finem attingeret videndo. At quid mille, imò millies annos allego nôsti quid Christus dixerit: ite maledicti in ignem æternum. Finem doleo, quem nullo unquam tempore invenio. Durabit ignis

L.
Concio
Alygia.

ignis iste, quamdiu Deus erit Deus. Effundat damnatus singulis mille annis unam lacrimulam, eique dicatur, tantas si lacrimas emiserit, ut expleant oceanum, finem fore pœnarum, esset sanè, quod gaudiosè tanto se tempore lactaret, at horrida æternitas omnè spem detruncat, omne solatium post mille millia hauriendum averruncat; hæc una æternitas ita formidabilis est, ut si tota ejus pœna muscæ unius morsum non excederet, tamen intolerabilis foret; nunc cum omnia ibi confluant tormenta, nihil sanè præ illo cruciatu erunt mundi totius tormenta, quàm pulvis & umbra. O æternitas quàm longa es! o æternitas quàm raro te ritè expendunt mortales! quis te verbis sat explicet æternitas! non mihi sint linguæ centum, sint oraque centum, dicere valeam quid sit æternitas. Quamdiu Deus Deus est, tamdiu durabunt etiam tormenta illa, quæ nec verbis possunt exprimi, nec mente ruminari. Væ nobis, qui nati sumus, & nunquam mori possumus! mors hæc sine morte mors est, sine fine finis, sine vita vita, quia à Deo & ab æterna vita æternum separata, ab Angelorum & omnium Cœlitum societate æternum sejuncta, diabolis & omnibus damnatis æternum sociata; ubi æternus dolor, æternus stridor, æternum væ, æternum pœnitere, æternus clamor, æterna desperatio in æternum grassatur; heu mihi heu mihi! audit quidem hunc horrificum sermonem amicus; cum autem inexpectatæ damnationis hujus nullam adhuc causam resciret, novis quæstionibus umbram adortus, eam sibi paucis exponi petiit. Ad quæ iterum hunc in sensum damnatus: cum jam in extremis agerem, venit ad me tentator diabolus formam Theologi mentitus, & cum sciret me Theologicis scientiis apprime instructum esse, quæsiit ex me peramicè, quid crederem? Respondi ego, me totum id credere, quod in apostolico symbolo veluti fidei nucleò concluditur. Mox iterum ad me veterator ille, habere se contra hos articulos unum vel alterum dubium, quod solvi rogaret, cum seipsum tricis nonnullis expedire non posset. Condixi, & per symbolum Athanasianum explicui Apostolicum. His cum necdum aquiesceret, solidum arietem in me movit, & contra sic arguit: non possunt hæc probari: Deus enim tamdiu pater non est, quamdiu Deus fuit, sed prius esse debuit Deus, antequam pater existeret. His

Q 9 3

auditis

auditis reposui quidem, hanc doctrinam pridem damnatam esse dixi eam quoque non sine gravi vocis accentu & animi motu hæreticam doctrinam, diabolicam doctrinam, indignatus ea re produci, quæ pridem essent à Conciliis explosa, partem nempe nec ab æterno, consequenter nec filium ab æterno filium fuisse. Vidit lavernio se invisa quæstione stomachum ægro moville, mox itaque ad me iterum iterumque: parcius virorum optima ut veritas indagetur, non clamoribus agendum est nauticis sed vivacibus argumentis. Quid ego hic sentiam exactè scio; ad eum tamen mihi exactè si responderis, me grandi errore liberabis, & novo tibi beneficio obstringes. Hem optimi AA. quàm bene subinde per ipsos jam damnatos lemures sua urgeat judicia in terris Deus propalari, aliis omnibus ad perennem cautelam. Coactus est orcinus iste spiritus amico suo totam damnationem suam, & damnationis causam patet facere hunc in sensum: dum viverem nullum horruì argumentatorem, persuasus, ita me meis in Theologicis principiis & omnibus abstrusis sententiis fuisse datum esse, ut vel cum ipso dæmone de SS. Trinit. mysticè disputare præsumerem, certus de victoria etiam à stygio alafiro reportanda. At expertus sum modò, quid Angeli licet damnatio possit in hominem & intellectus; devolvit ille tanto in me cumulo Scripturas malè detortas, Patrum autoritates prave sensu expositas, rationes contra me affabrè tornatas, argumenta undique speciosa & sophismatis suis adeò arcè me concludit, ut nullus esset effugio locus; sic tandem de articulis sole ipsi certioribus paulatim dubitare cecepi, tandem eum in errorem ac hæresin plus quàm Arrianam dilapsus, ut nec patrem nisi nec filium, multò minus Spiritum Sanctum esse Deum crederem. Dedi huic decumano errori assensum, cui etiam immortalis sum, & coram divino tribunali tanquam formalis hæreticus à iusto iudice Deo sententia fulminatus sum æternæ damnationis. His dictis tota ex oculis gemens umbra evanuit.

Hem præclarum specimen orcinæ fallaciæ. Ita etiam doctissimos in agone triumphat, si aures præbeant lavernio. Ita calcaneo nequam insidiatur seu ultimæ cogitationi nostræ ut ea suo cum assensu in hæresin, in rancorem & odium, in lassitudinem aut aliud objectum peccaminosum feratur. Has si insidias

M.
Superba &
temeraria
præ-
sumptio
Doctōris
punitur.

piis & omni doctrina conspicuis fruatur veterator, inde facile argui potest, quibus technis alios nec pios nec doctos subruere molitur. Inde omnium pili jure sursum erigantur, si ultimus ille agon oculis nostris eminus representetur. Superstes Doctor amici sui æternâ jacturâ & spectri supplicio percussus, mox statuit Ecclesiæ Catholicæ fidem renovare, eamque assiduo professionis Catholicæ exercitio nullo non die reiterare, ut tanto firmiter eam in agone teneretur, quanto altius eam animo suo adhuc vegetus impressisset. Paulò post ipsum quoque morbus fatalis corripuit lectòque affixit, ac funus fecit. Irruit etiam ad hunc agrum stygius veterator, eumque quid crederet exploravit. At hic malò doctus alienò, utut præstans Theologus esset, carbonariù circum minimè vitiosum pro scito assumpsit & omnia, hostis acerrimi tela felicissimè elusit. Dixit se credere, quod S. Mater Ecclesia credit. Urget hostis: & quid credit Ecclesia Mater? cui iterum æger, id ipsum credit Ecclesia quod ego credo. Sic usque ad ultimum ut sic per circum summè proficuum, nasò traxit stygium lavernionem; interim anima ritè in vivis expiata ad urnam migravit Divinam orci victrix media carbonarii fide, inde ad cœlos usque sublimata. Paucis post diebus vultu undiq; radioso quasi beatus amicis suis apparuit, eosque monuit ut secum pro facta per damnatum saluberrima admonitione immortales gratias Deo refunderent, quod signo erat luculento, eum diem suum longè feliciter in terris obiisse, quem viderant gloriâ quasi cœlicâ vestitum. Dil. AA. Sapuit Doctor iste damnò alienò; Cum illo & nos sapiamus neque ullam fidem habeamus a vernalibus sophismatis. Nec de ingenio præsumamus, nec de doctrina. Tentati sunt, victi sunt omnium victores, pii simul & docti Theologi, quid ergò nobis in fide tentandis accidet, qui ita rudes sumus, ut nec sciamus, quid sit credendum, neque id vel legendo vel audiendo addiscere quæramus. *Qui stat, videat ne cadat* (12) nec pius de virtute sua, nec doctus de doctrina sua præsumat. Locù si dedimus diabolo vaticinanti, diabolo argutanti, hodie fores omnes teterrimo impostori obseremus; hodie carbonarii fidem reassumamus, & nec latum unguem ab hoc altero recens cœlis illato Paduensium Doctore recedamus verbò, respiscamus, & sapiamus fortiter constanter cum secundo Theologo, ne cum primo damnemur & c. quod ter pium Numen avertat! Amen.

Concio

N.
Ultimum
articulum
jure
omnes ex-
horrescans

O.
Fidem
Carbona-
rii docti
assumant
& indocti

(12) 1. Cor. 10.